

PEKELNÁ ULIČKA

O žádném dalším zmizení nikdo nic neslyšel. Ani Kedgeree, ani Fenestra, ani lady Chanda – Morrigan strávila celou neděli tím, že na jednoho po druhém dotírala. Ani slečna Cheeryová, která se zdála upřímně překvapená (a trochu znepokojená), když se v pondělí ráno ve Vlaku domů dozvěděla, že v hotelu, kde Morrigan bydlí, byli Slídlílové. A nic nevěděl ani profesor Onstald, který při ranní vyučovací hodině Morrigan řekl, že je ‚drzá‘, ‚neomalená‘ a ‚neslušná‘, když se ho odvážíla vyptávat, jak funguje vnitřní systém vymáhání práva Divinské společnosti.

Zbytek hodiny strávil Onstald tím, že Morrigan udělal dlouhou, dýchavičnou přednášku o všetečnosti a slušném chování... což bylo pořád lepší než opisovat další oddíl ze *Zkrácených dějin shrnujících přehled divočinů*.

Její hodina s Mildmayem téhož dne odpoledne byla mnohem zajímavější.

„Zákeřné cesty. Ošidné uličky. Neskutečné uličky. Přízračné hodiny,“ četl ze seznamu, který napsal na tabuli. „Kdo mi dokáže říct, oč se jedná?“

Zíraly na něj nechápavé obličeje.

„Nikdo?“

Mildmay vypadal překvapeně. „To jste měli štěstí.“

„Co je to, pane?“ zeptal se Máhir.

„Zákeřné cesty jsou starosvětský nástroj ničemů a loupežníků. Jasný případ zeměpisného úskoku, při kterém někdo z jedné strany vejde do uličky a na druhém konci vyjde úplně jinde, třeba i míle daleko, a tam už čeká tlupa lotrů, aby ho oloupila. Teď už valnou většinu Zákeřných cest zahradili nebo označili výstražnou tabulí, ale kdysi, ve Věku zlodějů, jimi celý Svobodný stát býval přímo zamořený.“

Na druhou stranu Ošidné uličky jsou výlučně nikdyušský výmysl.“ Mildmay se pohodlně usadil na okraj stolu a začal kývat nohama. Morrigan si už všimla, že to dělá vždycky, když se dostane k námětu, který ho opravdu zajímá. „Jsou děsně nepříhodné a občas docela nahánějí strach, ale *pověštině* jsou neškodné, když víte, jak si počínat. ‚Ošidná ulička‘ je jakési souhrnné označení pro malé nikdyušské uličky nebo cesty pro pěší, které se nějak přeměňují, když do nich vkročíte.“

„Jak to myslíte, přeměňují?“ zeptala se Morrigan.

„Někdy to znamená, že dojdete do poloviny a pak najednou koukáte směrem, odkud jste přišli, i když jste se vůbec neotočili. Nebo zas čím jdete dál, tím těsněji se k vám přibližují jejich stěny, až se buď musíte otočit a jít zpátky, nebo riskovat, že vás rozmačkají na kaši.“

„No fuj,“ otrásl se Arch.

„Ano, nemohu vám je doporučit. Jednou jsem narazil na Ošidnou uličku, kde čím jste došli dál, tím byla menší přitazlivost. Pořád jsem se vznášel do vzduchu, až jsem se nakonec musel chytit zdi a doplazil se zpátky tam, odkud jsem vyšel.“

„Jé!“ Morrigan se naráz vybavila její výprava s Jupiterem v předvečer prvního jarního dne. „Myslím, že jsem jednu takovou viděla!“

Pověděla Mildmayovi o podivné malé uličce, kudy šli za andělem Israfelem do Staré delfské hudební síně (samozřejmě přitom pominula důvod, proč ho šli navštívit).

„Říkáte v Bohémské čtvrti?“ zeptal se Mildmay. „No ne, o té jsem asi nevěděl. Výtečně, slečno Crowová! Ano, Ošidné uličky jsou roztroušené po celém městě. Většina je jich zmapovaná a stejně jako Zákeřné cesty jsou buď zahrzené, nebo pečlivě označené výstražnými tabulemi, takže víte, do čeho jdete. Některé ale naneštěstí mají příšerný zlozvyk putovat – zmizí z jednoho místa a objeví se někde úplně jinde. Takže po pravdě řečeno, oficiální mapa Ošidných uliček vydaná Nikdyušskou městskou radou je někdy dost k ničemu. Já přirozeně dávám přednost Živoucí mapě. Není dokonalá, ale aktualizuje se opravdu dobře.“ Zvedl ze stolu vedle sebe hromádku složených map a podal je Anah. „Nícméně tady máte výsledek nejlepšího pokusu Nikdyušské městské rady zaznamenat nezaznamenatelné. Jednu si vezměte a ostatní pošlete dál.“

Hawthorne předal Morrigan poslední mapu; ta ji rozložila a pečlivě hleděla na klikaté, maličké uličky. Po celém městě byly roztroušené desítky malých růžových, červených a černých praporků a každý označoval polohu některé ze známých Ošidných uliček.

Mildmay tleskl. „A teď pojdte za mnou,“ vybídl je a zamířil rovnou ke dveřím Mapového sálu. „Čeká nás dobrodružství!“

Ve Starém Městě byl příkladný letní den, slunečný a teplý, a Jednotka 919 vřela vzrušením. Studenti prvního ročníku během školního dne normálně nesměli opouštět kampus, Mildmay si však od paní ředitelky vyžádal výjimečné povolení, že smí svou třídu vzít ven na jejich vůbec první praktické cvičení, s tím, že pokud by kdokoliv z nich – včetně Mildmaje – znemožnil Společnost, uvázali by ho v době největšího provozu ke kolejím na nádraží u Hrdonožkova domu.

Ukázalo se, že jejich cílem je maličká postranní ulička U Kostela, nacházející se nedaleko od Divispolu – jedna z těch nanicovatých, špinavých uliček, kterými většina lidí projde, aniž si toho opravdu všimnou.

Mildmay ukázal na malou špinavou tabulku na zdi, kde stálo:

U KOSTELA

POZOR!

NA PŘÍKAZ ÚTVARU PRO ZEMĚPISNÉ ANOMÁLIE

A NIKDYUŠSKÉ MĚSTSKÉ RADY

BYLA TATO ULICE OZNAČENA JAKO

OŠIDNÁ ULIČKA S RŮŽOVOU VÝSTRAHOU

(MÍRA NEPŘÍSTOJNOSTI JEJÍCH ÚSKOKŮ ZPŮSOBUJE

ZÁVAŽNĚ NESNÁZE, POKUD DO NÍ VKROČÍTE)

VSTUP NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ

„Samozřejmě,“ řekl Mildmay, „nejbezpečnější je do žádné Ošidné uličky vůbec nechodit. Ale kromě toho je dobré mít připravený postup pro případ, že se tam ocitnete nevědomky. Takže váš jasný a jednoduchý tříbodový postup zní následovně. Bod jedna: ZACHOVEJTE KLID. Věřte mi: když člověk náhle zjistí, že se vznáší k obloze, snadno začne ve strachu zmatkovat. A když zmatkujeme, ztrácíme schopnost uvažovat jasně.

Všichni si musíte zapamatovat dvě jednoduché věci: nádech –“ několik vteřin se nadechoval – „a výdech.“ Vypustil všechnen vzduch z plic s pomalým, plynulým *fuú*. „Teď to dělejte se mnou. Připraveni? Nádech.“ Jednotka se hromadně zhluboka nadechla. „A výdech.“ *Fúú*. „Dobře. Byli byste překvapení, jak velice vám v nějaké hrozné situaci pomůže, když budete dbát, abyste *nepřestávali dýchat*.“

Cadence se otočila k Morrigan a zakoulela očima.

„To je parádní,“ zabručela. „Bývala bych na tu základní bezděčnou tělesnou funkci úplně zapoměla, kdyby ji nezmínil. To si musím zapsat.“ Zatvářila se jako pitomeček a předstírala, že pomyslým perem píše do vzduchu.

„Psst,“ řekla Morrigan a snažila se nesmát.

„Bod dva: VYCOUVEJTE ZPÁTKY,“ řekl Mildmay. „Nikdy nevíte, co vás v nějaké Ošidné uličce čeká. Když budete mít štěstí, bude to jen zrušení přitažlivosti nebo se začnou přibližovat zdi... tyhle dva triky jsou běžné. Ale najdou se i jiné, daleko nebezpečnější. V Southey-upon-Juro byla před několika lety Ošidná ulička, která vysála člověku všechnen vzduch z plic a udusila ho. A četl jsem o jedné právě tady ve Starém Městě, která před mnoha lety doslova obracela lidi naruby, takže všechny svaly a orgány měli na těle zvenčí.“

Studenti sebou trhli a zhnuseně zabručeli – všichni až na Hawthorna, jenž šeptl: „Paráda,“ a na Anah, která se zájmem zvedla hlavu.

„Nemusíte mít strach,“ pokračoval Mildmay a zvedl ruce, aby je upokojil. „Ta ulička už neexistuje. Zazdili ji.“

Morrigan se zaculila a potřásla hlavou při pohledu na Hawthorna, který vypadal skoro zklamaně.

„Tím chci zdůraznit, že nikdy nevíte, s čím se střetnete, když vejdete do nějaké Ošidné uličky. Takže řešení zní: ne-

bojujte. Vycouvejte. Vždycky vycouvejte zpátky. Ať vás ani nenapadne, že ten trik dokážete obelstít, ať vás ani nenapadne, že ho zvládnete přemoc, ať vás ani nenapadne, že se proboujete na druhou stranu. Vaše životy mají větší cenu než to, že si zkrátíte cestu.“ Podíval se postupně na každého z nich a jeho mladý, kulatý obličej vypadal nejvážněji, jak ho kdy Morrigan viděla.

„A konečně, bod tři: NĚKOMU TO ŘEKNĚTE. Proč je tohle důležité?“

Ruka Anah vystřelila vzhůru. „Aby tam neuvázl někdo další?“

„Velmi dobře. A proč ještě?“

„Pro případ, že to dosud není na mapě,“ zvolal Máhir.

„Správně. A proč ještě?“

Jednotka mlčela.

Mildmay znovu rozvinul svou mapu vydanou městskou radou. „Protože se mohla změnit. Ošidné uličky jsou pohyblivé – mohou se časem přesouvat a vyvíjet. Podívejte se na své mapy. Vidíte Perrinsovu uličku, nahoře v Highwallu? Bývala to obyčejná, všední ulička, kde vás to za kotník zvedlo do vzduchu. Ale minulý týden jeden z našich méně opatrných studentů čtvrtého ročníku omylem zahrnul do Perrinsovy uličky a zjistil, že plave ve spláškách.“

Ozvalo se sborové ‚uchch‘ a ‚fũũũũj‘.

„Přesně tak,“ pokračoval Mildmay. „Ovšem ten mladý

muž si počínal naprosto správně. Zachoval klid, vycouval zpátky a ohlásil to svému průvodčímu. Teda nejdřív se osprchoval a teprve pak to řekl průvodčímu, ten to ohlásil Útvaru pro zeměpisné anomálie a my sdělili městské radě, která už tuhle mapu aktualizovala. S ohledem na zdravotní rizika jsme zvýšili míru nebezpečnosti Perrinsovy uličky z Růžové výstrahy (Míra nepřístojnosti jejích úskoků způsobuje závažné nesnáze, pokud do ní vejdete) na Červenou (Vysoce nebezpečné úskoky a pravděpodobné ublížení osobě, která vejde dovnitř) a umístili jsme tam výstražnou tabuli.“

„Ale pane, proč ji rovnou nezazdí jako tu, co obrací střeva naruby?“ zeptal se Hawthorne.

„Protože Perrinsova ulička má ještě šanci. Místo aby tam každou chvíli někdo visel za kotník, tam teď tečou splášky... pořád je tady možnost, že by se jednoho dne mohla změnit v obyčejnou ulici. Zazdíváme jen beznadějně případy. Černé výstrahy.“

„Co znamená černá výstraha?“ zeptala se Morrigan.

„Když tam někdo vejde, zemře.“

Morrigan naprázdno polkla. Kolik takových uliček v Nidkyši bylo dosud neodhalených?

„Nedělejte si starosti,“ řekl jim Mildmay s úsměvem.

„Na Černé výstrahy narazíte jen velice zřídka a pro tuhle ulici, U Kostela, platí jen Růžová výstraha. Přivedl jsem vás sem, abyste si to procvičili. Každý z vás tam vejde a – po-